

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XI. Núm. 585

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

15 octubre 1932

Redacció: Portaferriassa, 13 bis
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

Davant les eleccions

Tothom sap que d'ací a pocs dies — potser abans que aquestes ratlles surtin a la llum pública — seran convocades les eleccions per al primer Parlament de Catalunya. Es diu públicament, i creiem que amb molt fonament, que hauran de tenir lloc en la primera quinzena de novembre. I davant la imminència del fet, i, sobretot, davant la seva transcendència, és evident que no podem deixar de donar-hi la nostra opinió.

Si aquestes eleccions no tinguessin més que una transcendència política, nosaltres, lògicament, hauríem de callar. Però ¿qui pot dubtar de la seva transcendència quant a problemes d'ordre espiritual, que tant ens afecten com a catòlics? És veritat que la Generalitat no pot entrar en qüestió de relacions entre l'Església i l'Estat en cap dels ordres referents a aquesta delicada i transcendental matèria. Però, en canvi, resta a les seves mans tota la tasca de cultura, tasca que pot comprendre des de l'ensenyança superior fins a la primera ensenyança. I si és així ¿hi haurà qui pugui dubtar de la importància d'aquestes eleccions davant de la tasca cultural del primer organisme representatiu de Catalunya? El que l'ensenyança sigui laica; el que aquesta es dirigeixi pels camins de la bisexualitat; el que, en general, els problemes culturals s'enfoquin en contra de les nostres creences i de la nostra moral ¿no ha de resultar problema de la més gran transcendència respecte els catòlics?

Hem posat aquest només que com un exemple de la importància d'aquestes eleccions. Molts d'altres podríem adduir-ne que justificarien la necessitat que tots estiguem alerta respecte la tasca futura dels primers organismes de Catalunya i, sobretot, del primer Parlament català que haurà de traçar les directrius màximes de tots aquests problemes.

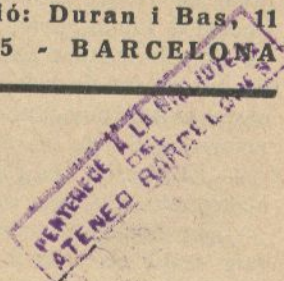
¿I com ens trobem nosaltres davant de les eleccions? Hi ha partits esquerrans, que fins ara predominen i és fàcil que, en gran part, segueixin pre-

dominant. Altres partits, que fins ara havien mantingut una certa equidistància entre dreta i esquerra, s'han inclinat definitivament cap al costat de la segona. I els altres, els que podríem anomenar de dreta, es troben en estat de perfecta desarticulació, uns perquè es mantenen fora de la legalitat i els altres perquè s'orienten segons distints punts de vista, cosa que els fa molt difícil l'actuació conjunta.

A més, les garanties d'imparcialitat en aquestes eleccions no s'endevinen per cap costat. Les de diputats a Corts foren enllotades amb els seculars defectes electorals d'aquesta terra nostra. I ara, amb els Governadors civils mirant cap a la Generalitat, les garanties seran encara molt més petites.

En realitat no sabríem pas què dir-hi, en tot això, ni podríem aconsellar res. Únicament en la nostra mà està allò de recomanar que cada u esguardi la transcendència del moment i hi posi d'acord els deures que la seva consciència de catòlic i de català li dicti; que procuri evitar les abstencions electorals, que tant mal fan entre les classes conservadores; i que s'orienti segons l'ideari del seu partit i segons les seves probabilitats de triomf dins d'aquell marc lícit des del nostre punt de vista catòlic. Quant a la resta ho ha de dir cadascú segons les seves preferències polítiques. I tots plegats potser no podem donar, avui per avui, una nota tan optimista com voldríem. Dissortadament, les circumstàncies encara no ens han ensenyat prou i sembla que és necessari que aprenguem un xic més a viure la nostra vida col·lectiva, confiant, sobretot, que Déu ha fet els pobles guaribles.

Pessimisme? No; nota un xic grisa sobre la realitat actual, que no és falaguera com voldríem i podríem si el seny fos la característica de tots i els interessos personals i de capelleta es deixessin en segon terme pels qui més obligats estarien a deixar-los-hi.

*Fantasies evangèliques***El Baptista**

PER JORDI ARNAU

VI

Els deixebles de Joan

Sadoch i Achias, de la ciutat de Sefet a la Galilea eren els dos deixebles més fervorosos, més incondicionals de Joan Baptista. No el sabien deixar per res ni per ningú. Havien sentit com parlava Joan de Jesús; movent, però, el cap a dreta i esquerra i tot admirant la modèstia del seu mestre, no l'havien acabat d'entendre. Ara acaben de venir de Jerusalem de celebrar la Pasqua on han passat coses extraordinàries que ells comenten a casa del primer, a Sefet.

— El que ha fet Pilat a Jerusalem, amic Achias, no té nom. Tu saps com ha anat?

— Jo només sé com m'he pogut escapar. Quan vaig sentir els crits dels primers ferits em vaig escabullir saltant per una finestra al pati i vaig caminar, o millor dit córrer, fins a Ramoth d'una tirada, perquè el dissabte no destorbés la meua fugida.

— Jo ho sé bé prou, Achias; ja t'ho contaré. Pilat havia prohibit que els galileus ens barrejàssim amb els de Judea en el temple i per garantia d'ésser obeït havia empresonat una vintena de galileus principals. Entre els presos hi era jo. Com si tingués por Pilat d'algun cop de mà portat per Herodes. Una gran massa de galileus va acudir a Pilat demanant la nostra llibertat i ell els va respondre que no havien de témer res i que l'endemà a l'hora sexta deixaria anar els presos i podríem anar tots al temple a portar les nostres ofrenes, i que tot no havia estat altra cosa que una previsió per evitar baralles i desordres. Va complir la paraula. L'endemà fórem alliberats i, com tu saps, el temple, a aquella hora, es va omplir de galileus. Barrejats amb nosaltres entraren també molts soldats disfressats. Ells començaren l'agressió dintre mateix del temple i robaren les monedes de les ofrenes. Els que fugien eren assassinats pels patis i pels carrers. Jo em vaig poder amagar sota una taula dels negociants que havien deixat llurs llocs i d'allí a casa el meu parent Caleb.

— Ira de Déu! I hem de suportar això? ¿Així hem arribat el poble d'Israel? Mai no ens hem sabut ajuntar per un cop de mà. Joan no ens ha volgut mai escoltar. Jesús de Natzalet va pel seu cantó. Herodes, ningú no sap què pensa. Són les tres forces que totes plegades podrien abatre el poder de Roma. Però...

— Sí, Achias, així hauria d'ésser... però Joan, el mestre, està presoner a Tiberias i Jesús i els seus deixebles no fan res en favor d'ell. No sé com acabarà aquest negoci.

— Encara pot acabar bé, penso jo. Corren veus que Herodes deixarà anar Joan per l'aniversari del seu naixement. Herodes el considera molt i fa moltes coses pel que ell li diu.

— Herodes és una mala pua, Achias.

— Tu tens raó, Sadoch; però podria ésser un bon instrument aconsellat per Joan i ajudat del poder miraculós de Jesús.

— Els deixebles de Jesús no són tan valents i decidits com nosaltres; Jesús mateix no té la fibra de Joan. Te'n recordes? "Benaventurats els pobres! Benaventurats els mansuets! Benaventurats els que ploren! Benaventurats els perseguits! Jo mateix ho vaig sentir. És clar que ho diu d'una manera que impressiona; però això no va enlloc, Achias. Els seus deixebles mateixos sembla que es tornin anyells i ara ens caldria tenir lleons i no anyells. Joan ens educava d'una altra manera. Tot just si mengem i bevem, anem descalços per tot arreu, portem túniques aspres. Jesús i els seus deixebles ja fan també les seves fatigues; però a la millor hora es deixen convidar per l'un o per l'altre. Ara mateix, no fa gaire, Levi, el publicà de Cafarnaüm, els va tenir a casa seva i els va donar per companys de taula tota la llopada de publicans de la comarca. I Joan arriba a dir que Jesús és el Crist, és el Messies...

— Ben clar, ben clar, jo mai no ho he entès així, Sadoch. Joan diu que Jesús és més que ell, que no és digne de desfer la corretja de la seva sandàlia, que això i que allò; però el més bo sempre es queda a l'ombra.

— Això s'hauria d'acabar d'una vegada. El cert és que ara, amb l'empresonament de Joan, tothom se'n va amb Jesús. Ja quan el teníem amb nosaltres ens van deixar Simó i Andreu i els Zebedeus de Betsaida, i Joan mateix els va assenyalar aquest camí.

— Jo, Sadoch, et confessaré el que penso. El Crist, el Messies que esperem per mi és Joan.

— També jo pensava així, Achias; però ara ja no sé on sóc. Fes memòria que quan el Senedrí de Jerusalem va enviar sacerdots i levites a preguntar sobre això a Joan, les respostes d'aquest foren ben categòriques: "No sóc Crist. No sóc Elies. No sóc cap profeta. Només sóc la veu que clama en el desert. Prepareu els camins del Senyor, com va dir el profeta Isaïes."

Sigui com sigui jo sóc de Joan.

— I jo, Sadoch.

— Ara el que cal és anar a veure Herodes per contar-li els fets de Jerusalem, i per interessar-lo a favor de Joan. Herodes no en pensa mal, del seu presoner i Herodias, comptat i debatut, té sang armonea i poc o molt ha d'estimar el nostre poble desgraciat. També veurem Joan i, vaja!, hem d'aclarir en quines relacions està amb Jesús. L'hem de veure sense testimonis i nosaltres dos sols; a veure si el fem parlar ben clar.

* * *

L'endemà passat d'aquesta conversa, Achias i Sadoch, després d'haver intentat debades veure Herodes, parlaven amb Joan. Cal dir que ambdós deixebles foren ben sincers i li oferiren la seva adhesió incondicional i perpètua. Joan els escoltava i callava i dissimulava el dolor que li produïa la duresa de llurs cors. I ells li parlaven de tot: dels fets de Jerusalem, de l'oportunitat d'aixecar el poble, de la possibilitat d'establir intel·ligències entre Joan, Jesús i Herodes, de les gelosies que sentien de Jesús i dels seus deixebles, del Messies que pressentien i no trobaven; i Joan callava benigneament. I, quan ells van acabar i miraven Joan en espera de resposta, Joan els fa:

— El regne del cel és una cosa tota diferent dels

regnes terrenals. Cerqueu aquell amb paciència. Les altres coses no valen la pena. No tingueu gelosies de Jesús. Convé que ara jo baixi i ell pugi. Aneu a Jesús...

— Com? Nosaltres som sempre de Joan.

— Deixeu-me dir. Aneu a Jesús de part meua i pregunteu-li: ¿Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre? Convé que quedi això ben clar. Torneu amb la resposta que jo també n'hauré profit.

Achias i Sadoch se n'anaren a complir l'encàrrec, mentre Joan es quedava pensant: "Jesús, ¿Per què no us manifesteu clarament? No és hora encara? Aquests deixebles meus que us envio ¿tindran una resposta clara? Senyor! No és hora encara?"

* * *

Sadoch i Achias i molts altres deixebles de Joan anaren a trobar Jesús a la vila de Mageddo. La vila estava tota remoguda aquella tarda. La plaça estava plena de malalts de tots els pobles veïns disposats en rengleres i d'una multitud que hi havia anat a veure les coses extraordinàries que pressentia. Jesús amb els seus deixebles anava passant entremig dels rengles de malalts. Tocava els uns, mirava els altres, assenyalava els de més enllà i tots quedaven guarits de les seves marfugues. La multitud entusiasmada cridava: "El profeta, el profeta; És Elies ressuscitat." Alguns pensaven: "Potser és el Crist." Els deixebles de Joan es posaren en un lloc per on Jesús havia de passar i, arribat que fou a ells, l'aturaren i li digueren:

— Joan ens envia a vós a fer-vos aquesta pregunta: ¿Vós sou aquell que ha de venir o n'hem d'esperar un altre?

I Jesús els fa:

— Diguen a Joan això que heu vist i sentit: els orbes hi veuen, els paralítics caminen, els llebrosos queden nets, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres són adoctrinats. Benaurat aquell que no s'escandalitza per mor de mi:

Jesús es va apartar d'ells i ells se n'anaren a tornar la resposta. No era pas ben clara per a ells; qui sap si Joan els ho acabaria d'aclarir.

Llavors Jesús es va dirigir a aquells que el seguien i havien estat batejats per Joan i els digué:

— Quan anàreu al desert a veure Joan, ¿qui trobareu? Una canya moguda pel vent? ¿Un home vestit luxosament? Els qui així es vesteixen es troben als palaus dels reis; qui heu anat a veure, doncs? Un profeta? Ja us dic jo que sí, i encara diré que és més que un profeta; és aquell de qui s'ha escrit: "Heu's aquí que jo envio el meu àngel al teu davant perquè prepari els teus camins." Ara jo també us dic: No hi ha hagut profeta major que Joan Baptista entre els nascuts de dona. I amb tot i això el més petit del regne dels cels és més que ell.

Sadoch i Achias ja no pogueren tornar la resposta a Joan. La lliçó no anava pas per a Joan sinó per a ells. Herodes tenia por del poble que cada dia s'interessava més pel presoner. Per altra banda Herodias instava el rei que tragués Joan de la vista i del tracte de la gent que anaven a veure'l i es manifestaven a favor seu. Per totes aquestes raons el va fer traslladar secretament a les masmorres del seu palau de Maqueront, posat damunt d'un cingle al cantó de llevant de la Mar Morta. Allí no rebria ningú ni ningú l'hi sabria.

El simi de Darwin

PER LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT

Hi he pensat moltes vegades, en la doctrina de l'evolució de les espècies, i en els temps presents els fets s'han anat succeint d'una manera tan vertiginosa que a poc hauré de creure en l'exemplar de Darwin.

Principalment em refermen aquestes creences l'existència de l'espècie radical, extremista o esquerrana, car, si bé s'examina, constitueix una espècie característica i totalment diferent de les espècies superiors.

La característica especial d'aquesta, diem-ne branca, i que nosaltres distingirem amb la denominació de *radical*, consisteix en un additament especial que podríem dir-ne, "engolidores", i no ens ha de causar extranyesa la semblança que pugui tenir amb l'home, car ja el seu bon pare Darwin els ha concedit que d'un ridícul simi poguessin convertir-se en home. Tot és qüestió de bona voluntat i d'"engolidores".

El distintiu que més sobresurt en l'exemplar pintoresc de l'espècie *radical* és el d'acceptar sempre tot allò que més el separi de l'home vertaderament lliure i pensador, no del *lliurepensador* precisament, car en el joc de paraules llur característica és precisament expressar sempre el que no sent ni pensa, car el pensar i el sentir li donarien massa feina.

El radical no creu en Déu, però creu en qualsevol cosa i en el Gran Arquitecte de l'Univers.

De mentalitat escassa no accepta les idees simples i clares i ell se les crea espesses i complicades, com ho veiem en l'alludida idea de Déu.

Per a ser sempre una excepció en què distingir-se i sobresortir en la fauna, el radical es mou i actua per a perjudicar la societat en totes les formes, i el seu programa, poc més poc menys, consisteix:

En acumular les riqueses en poques mans. (Les dels amics, mitjançant *enxufes* de totes menes).

En fomentar la corrupció dels costums per tots els mitjans.

En apartar la Religió de les institucions i de les lleis, car la Religió fa molta nosa, i a més, les espècies inferiors no en necessiten cap.

En fomentar la usura i la cobdícia, seguint així els plans destructors d'Israel.

En ajuntar tots els que consideren innecessària la Religió.

En burlar-se de les profecies, acceptant, però, horòscops i solucions de grafòlegs.

En instaurar règims de govern per a llur ús exclusiu.

L'espècie darwiniana té al seu favor la persistència amb què acostuma tractar totes les coses, car si es proposa ficar el cap a una paret, ho intentarà tantes vegades com pugui fins que la clesca quedi esclafada.

En les qüestions socials sempre proposa tot el que més mal i perjudici pugui proporcionar a la humanitat. Les qüestions no les estudia. Això, com hem dit, dona massa feina. L'assumpte és desfer el que han fet els altres, sobretot, si reporten bé a la Comunitat.

El radical no entén ni de moral, ni de cultura,

El que sap és que ha de destruir la cultura i la moral. Per això el radical crema esglésies i tanca escoles, enderroca parets imaginàries, destrueix riquesa i augmenta misèria, treu el Crist de les parets i aixeca drapots vermells que són el símbol de la sang que fa córrer a torrentades per tots els indrets on les seves petjades fan obra destructora.

Nosaltres mirem amb pena la tranquil·litat dels qui consideren inofensiu, i fins *graciós*, l'exemplar de Darwin, aquest simi que, amb l'evolució, ha adquirit certa forma d'home, però, que de mica en mica, s'ha anat fent amo de l'home veritable.

Quan érem petits recordem d'una vegada que anàrem a veure una comèdia, representada per gossos, i de la qual vam treure la conclusió que millor eren quan feien de gossos que no quan *representaven homes*.

També ara creiem que els simis estan més en caràcter quan fan de simis veritables que quan volen fer d'homes, car, estem segurs que el dia que vertaderament els simis facin de simis i els homes rectament d'homes, aquell dia s'hauran acabat els conflictes, perquè cadascú ocuparà el lloc que li correspon.

El nou arquebisbe de Viena

L'elecció de Teodor Innitzer per arquebisbe de Viena ha estat, sense cap mena de dubte, deguda a la Divina Providència, la qual es manifesta d'una manera especial allà on és especialment necessària. El nou arquebisbe procedeix de la Bohèmia alemanya i va ésser educat en el Seminari de Viena, del qual va ésser cooperador i director espiritual. Durant 25 anys ha desempenyat la càtedra d'exègesi del Nou Testament a la Universitat de la capital austríaca. Durant un temps va ésser ministre d'Àustria amb la cartera d'administració social. Com home de gran formació científica i de pràctica de la vida intervenia en les assemblees públiques; home de ciència, era el conseller i l'emperador de milers que li demanaren consell i auxili, era un organitzador en tots els aspectes de la caritat, mereixia també la predilecció del cardenal Xiffl i l'unia una amistat íntima amb el difunt prelat Seipel. El prelat Innitzer, en pujar a la càtedra de Sant Esteve de Viena, serà rebut pels seus diocesans, com altre deixeble de Sant Pau i de Sant Francesc, amb veneració i confiança.

El nostre temps necessita de directors i agraeix el poder tenir personalitats dirigents. Hi ha avui grans problemes plantejats que s'han de resoldre. Certament es manifesta avui entre els mateixos catòlics una lluita d'opinions i de maneres de judicar. Per una banda cal tenir en compte tots els individualismes justificats, tota vegada que són obra creadora, per altra banda han de tendir a una rígida direcció.

Aquesta direcció solament pot estar en mans de personalitats d'una ciència reconeguda. En el nostre temps abunda la misèria, la qual s'aguditza en les grans ciutats cosmopolites. Aquí s'ha de restablir novament l'ordre per tal d'aplanar el camí que hi ha de fer desenrotllar la vida sobrenatural. Per això, d'una banda calen dirigents amb una coneixença pràctica dels fets i amb una fe capaç de transportar les muntanyes. El prelat Innitzer serà el just dirigent, el ministre social i l'organitzador de la caritat; serà el vertader dirigent del poble.

No calen adulacions. L'oració és la salutació justa que cal adreçar a un príncep de l'Església. El treball que pesa damunt seu és ingent i la responsabilitat espantosa. Si Sant Agustí, en parlar del simple sacerdot, diu que *angelus humeris formidandum* i Sant Vicens de Paül deia en les seves velles "si hagués tingut consciència de què és ésser sacerdot, mai no m'hauria deixat imposar les mans",

un pot comprendre fàcilment quin pes i quina responsabilitat pesen al damunt d'un bisbe "sota la mitra episcopal hi ha una corona d'espines pel cap del bisbe i els primers en dignitat són els que tenen els més pesats deures".

Moltes són les activitats que s'esperen del nou arquebisbe de Viena. Portar la directiva per a la conclusió d'un concordat entre la nova Àustria i la Santa Seu. Continuació de l'obra de construcció d'esglésies amb la divisió de les grans parròquies, especialment per les barrides foranes de la ciutat. Preparació dels auxiliars seglars (homes i dones) per a l'acció parroquial, tota vegada que el nombre de sacerdots és insuficient per a les necessitats de la gran ciutat. Les empreses de beneficència necessiten d'un ajut especial tota vegada que mai com avui és necessària la caritat. Les organitzacions escolars necessiten d'una direcció especial per tal de donar el cop mortal i vèncer els corrents destructors dels socialistes. En el camp de l'organització popular catòlica cal anar més enllà de l'organització i de l'activitat de les associacions i de les conferències, cal arribar a una solidaritat pràctica entre catòlics, característica d'Holanda i de Bèlgica. Aquí és per als catòlics la cosa més natural del món el demanar la consulta *solament* dels metges i dels advocats catòlics, el comprar i el vendre solament en comerços catòlics i l'anunciar únicament en diaris catòlics.

No és impaciència, sinó un deure de l'instint de conservació pròpia el tendir i el predicar una solidaritat catòlica fins a arribar a què els catòlics aconseguixin en nombre i en significació aquella situació en la vida cultural i econòmica del país que els correspon.

Tota vegada que el món va dirigit per l'esperit i la victòria s'obtindrà no amb el nombre de vots sinó amb el nombre d'intelligències, cal fomentar i ajudar les activitats de la intelligència catòlica que treballa a la universitat i a les escoles mitjanes, en escriure llibres i en la premsa, en la vida espiritual catòlica i en la propaganda de la ideologia cristiana. La premsa necessita a Àustria un gran protector i orientador. És impossible guanyar un país per al regne de Crist, mentre quatre quints dels instruments de premsa estan a mans del liberalisme judaïc o del socialisme jueu. Hi ha publicacions austríaques de la intelligència catòlica que tenen tres quarts parts dels subscriptors estrangers i elles es tindrien per satisfetes si tenien més consideració i més ressò per Àustria.

(De *Schönere Zukunft*, 2-X-1932)

Mare de Déu de les Escoles Pies!

PER R. RUCABADO

Sigui per a Vós el primer esguard en aquesta última trinxera, oh Mare i Mestressa de les escoles pies de tot el món. Mestressa i mare de totes les aules que les ordes de germans congregats per a servir amb perfecció el Fill vostre han obert als infants de totes les nacions i de totes les races. Rectora i professora, seu de sapiència, institutora i mestressa de tota escola oberta per homes de religió per tal d'ensenyar la llum i la gràcia del vostre Infant als nois del poble. Reina dels cors dels sants que en Vós pensant i per Vós ajudats obriren de bat a bat les portes de l'escola, des del vostre servent, primer que tots, Josep de Calasanç, l'any 1621, fins als vostres servents Joan de la Salle i Marcellí Champagnat, i Manyanet, i Anton M.ª Claret, i tants d'altres que es consagren ells i llurs estols a ensenyar als infants la pietat i les lletres i a portar-los als vostres peus i a la vostra falda, per a les mans i per al cor del vostre Fill.

Mostreu-vos Mare, ara que som arreconats en la fase última de la batalla, que sembla tot perdut, sense dret ni justícia, sense llei ni defensa, impropetgits i descoberts. Quan ja en el setge l'enemic no s'ocupa perquè ens té en la seva mà i discuteix i escogita tan sols la forma exacta en què consumarà la seva victòria, o si entrarà pel mur guanyat o per la bretxa indefensada. I s'amoïna només per com repartirà les nostres despulles; per qui serà la túnica i el mantell que es juga als daus. Ha guanyat ell el setge de les escoles de les congregacions, i ara es disposa per a devorar la presa. No per nosaltres, Senyora, vells i madurs i grisos de cabell i amb els peus al camí de les davallades, fent via cap al tard, i a cada hora esperant amb més ànsia i delit la de la mort, que tarda, llibertat única de tanta tirania, netedat única de tanta corrupció, únic consol de la trencada irremeiable amb el món. No per nosaltres, sinó pels nostres fills, pels innocents, pels petits fillets vostres que ara pugen, oh Senyora, que no hagin de passar pel tràgic pas que se'ls prepara.

És pels petits que de genolls caiem davant dels genolls vostres. Tampoc és a nosaltres a qui cerquen, sinó la carn tendra de cristià amb què volen saciar la fam d'ogre infernal. El gegant se'ns acosta, Senyora, pietat! I com en altres temps dels sarraïns i heretges alliberà la vostra mà miraculosa, avui dels laics, dels anticristians, dels socialistes defenseu i empareu la vostra mainada. És pels nois que us preguem, pels nois als quals volen privar dels seus pares escolapis i dels seus germans maristes i dels seus missioners i dels seus *frères*, com els han privat dels seus pares jesuïtes; pels nois als quals volen privar dels seus col·legis estimats, segona llar de paternal escalf, llar de ciència i pietat i de jocs i esperances. I recordeu-vos, piadosíssima, que mai no s'és oït dir que el qui hagi recorregut a la vostra protecció, implorant la vostra assistència, hagi estat abandonat de Vós.

Fill que sóc d'esperit de les congregacions religioses, i fills també els meus fills, per elles jo he après de conèixer-vos i estimar-vos, d'estimar i defensar el Fill vostre, Senyor i Pare de tots, que per nos-

altres ha donat vida i sang, tota la sang gota per gota, fent-nos sentir que sang i vida retornades a Ell són preu poquíssim per pagar-li. Em toquen de dret i de costat les amenaces i els trets destructors. Ingrat seria si ara jo no sortís amb tota la pobresa de les meves armes al socors si és possible, al some- tent, a la vindicació dels perseguits, a defensar-me a mi també, perseguits que ja som jo amb els meus fills en intenció, que sense els mestres preferits, sense els amics i els germans i els pares espirituals, professors i rectors de col·legis i de consciències, serem orfes d'aquella paternitat i orbats d'aquella german- dat que les comunitats d'homes congregats per ense- nyar estenen, fent patent, efectiva, eficaç i propera la paternitat divina.

¿Què podem fer nosaltres, si Vós no ho feu i Je- sús vostre Infant? Fa temps que la força única i l'única defensa és el miracle. No el miracle esclat- tant del taumaturg és el signe i prodigi que la nos- tra ment suplica, sinó el miracle moral impercepti- ble, i tants que en fa cada dia la vostra mà omni- potent. Que el foc no cremi, l'aigua no mulli, el verí no emmetzini i la bala no foradi, i que les causes no tinguin efectes i que no fructifiquin les llavors. Que es desarmen les ires i caiguin els vells i s'escampin les boires i les turbes i que la confusió i la ceguera destorbin la intenció dels confusos i els cecs. Des- posseïu els potents, feu entornar dejuns els insaciables.

Feu, Senyora, el miracle no pas per nosaltres, sinó per la cara i pels ulls de tants de mils infants. Con- templeu les aules plenes per la verema d'octubre, els raïms novells dels petits caps i ànimes tendres, que sota la vostra imatge encara avui us resen. Ja de l'escola pública és fora la vostra imatge, i de l'es- cola privada que no és dels perseguidors, sinó que és nostra i vostra, volen treure els ministres i apòstols del vostre Fill, que són com imatges vivents. Són portadors del mandat evangèlic, i amb l'hàbit i faixa i corda i senyal especial segellen el compromís vita- lici d'amor fidel als infants que reben per evangelit- zar. No permeteu, Senyora, la tristesa que el signi cruel sigui fet consumat, que és fer llunyà i difícil i per molts impossible el camí de trobar-vos en aquest món ni en l'altre.

Tots som febles infants al davant vostre. Els pe- tits i els seus pares, tots som infants de diferent edat. Què fem i què podem fer? Tremolar de païra prop del lleó bruelant en llibertat. Petits i no valents som tots nosaltres, prop de la vostra al-

¡GRATUITAMENT!

faci's graduar la vista per un metge oculista especialit- zat en la millor instal·lació d'Espanya, amb tres mesos de temps per canviar els cristalls que no vagin bé.

BARCELONA

Portal de l'Angel, 40

titud, petits i pecadors, arronçats d'esperit, impotents i en esglai, poc valedors davant la infernal fúria del drac i del serpent que ara xiulen i bramen amb esclat i són els amos. Al vostre peu, Maria, al vostre peu va tota l'ànsia i tota l'esperança dels nostres ulls. Aixafi altra vegada el taló beneït la closca de la fera i feu-la entornar endins.

Maria, *Méter They* (1). Emblema i lema de l'Escola Pia i, en una forma o altra, de totes les escoles pies del món. He dut aquestes lletres estampades al front en l'uniforme de l'orde calasància, i ara me les sento gravades a la testa com a distintiu inesborrable, com un capell militar que no es pot treure. ¿Com no mirar a Vós en aquesta hora de tribulació i de temença? No ens deixeu, oh Mare mia. Volen desabraçar-nos; volen foragitar del vostre si tota la infantesa. No ho premetéssiu. Feu-los de sostre i refugi, com la lloca als pollets. Mireu la processó infantil com se us atansa; escolteu el cant planyívol, que és voluntat i súplica:

Maria, nostra Mare,
oïu nostre clamor:
volem a Déu que és nostre pare,
volem a Déu que és nostre amor.

Volem la Mare i el Pare. Us volem per a nosaltres i us volem per als nostres fills. Que no es consumi la destrucció. Que es salvi, jo no sé com, Vós ho sabeu, Maria. Que es salvi a Catalunya i a Espanya l'escola de les congregacions, l'escola de pietat, l'escola de les ordes religioses, l'escola dels pobres, dels pedagogs pobres i dels infants pobres. L'escola de la paupertat evangèlica, que és l'escola de la vera riquesa cristiana. L'escola franciscana perquè fill i deixeble de Sant Francesc era Josep de Calasanc i tots ho són els qui han seguit la seva via. L'escola mariana per excel·lència, perquè la primera fou fundada per "clergues pobres regulars de la Mare de Déu de les Escoles Pies"; *Maristes*, fills de Maria, són altres, i tots tenen al cor i a la bandera el nom immaculat que resumeix la divina Maternitat i la divina Sapiència.

Ara, doncs, Mare dels sapient i dels innocents, estigueu al damunt i al costat nostre en aquesta hora mortal. No us volem deixar ni volem que us deixin els fills de la nostra carn. No ens deixeu en la tristesa i en l'espòli, no ens deixeu en la prova i en l'envestida. Teniu a la mà el ceptre de tota l'omnipotència del vostre Fill. La protecció i l'assistència celestial que us implorem és per fer viva i pràctica la vostra paraula del *Magnificat*: "*Et misericordia ejus de progenie in progenies timentibus eum*". Que la misericòrdia de Déu no s'acabi en els que El temen, de generació en generació. Oh Se-

nyora!, salveu la progènie que ha sortit de la progènie nostra!

* * *

Contra l'execució de l'article 26

Telefonema:

Jaime Carner, Ministro Hacienda. Madrid.

Apelando rectitud buen sentido reconocido vuestro suplico interponga valiosa influencia evitar transtorno economía pública y perturbación económica a la vez que espiritual centenares miles familias españolas si prospera proyecto ley ejecución literal artículo 26 Constitución prohibiendo enseñanza órdenes religiosas.

Discurso día 7 señor presidente Consejo Ministros da entender cumplirse texto constitucional a base expropiar colegios comunidades religiosas orientación funesta hasta desde punto vista Estado cuando elemental prudencia aconsejaría invertir recursos Estado en crear nuevos establecimientos escolares para resolver problema grandes contingentes niños actualmente sin escuela.

Solución actual aprovechamiento colegios Compañía Jesús consiste prácticamente atender unos niños arrojando a otros.

Resulta inútil pensar que en edificios expropiados continuarán mismos niños con profesores laicos Estado.

No constituyen escuela paredes sino espíritu maestros y mayor parte alumnos seguirá cualquier forma maestros escogidos por familias prefiriendo estas aumentar sacrificio económico antes que renunciar profesores garantías espíritu religioso.

Pero esta perspectiva quebranto material doméstico unida a ofensa derecho libertad padres familia causa alarma doblada por gravamen público expropiaciones que Estado deberá pagar además inevitable coste construcción nuevas futuras escuelas.

Pueblo comienza advertir enorme carga crecimiento impuestos no esperada en régimen que suprime lista civil monarquía y presupuesto del clero.

Dijo político catalán que República se complica absurdamente la vida y puede añadirse que dispónese complicar absurdamente la de muchísimos hogares siendo lamentable que formidable trastorno avecinase tenga única causa desahogo vana pasión sectaria alimentada viejos tópicos mitinescos baja literatura de quiosco.

Sorprende además que después calumniar institutos religiosos tildándolos atrasados y cavernícolas dispóngase Estado expropiar sus edificios para igual fin docente, pues si colegios son anticuados mal negocio será adquirirlos, y si modernos e idóneos imponese respeto para quienes los levantaron con largo esfuerzo y sacrificio.

Ramón Rucabado

Barcelona 10 octubre 1932

(1) MP-ΘΥ (Μη-της Θεο, Mare de Déu, en grec). Lletres de la divisa de l'Orde de Sant Josep de Calasanc.

ORFEBRERIA SALES BALMES, S. A.

FABRICA d'articles de PLATA DE LLEI
i metall blanc. Objectes d'art per a presents.

PREUS DE FÀBRICA

4, PORTAFERRISSA, 4

"Le songe de Descartes" (1)

PER JACQUES MARITAIN

Hom ha remarcat sovint la pobresa de la teodicea de Descartes. Una vegada provada l'existència de l'ésser infinit i sobiranament perfecte, el filòsof expedia les qüestions concernent la naturalesa divina amb una rapidesa que deixa una impressió de malestar; manifestament ell no s'interessa sinó pels atributs sobre els quals descansa la seva metafísica i la seva física, i que li serveixen per tal de fundar la ciència, davant tota la veritat del Perfecte, la seva llibertat, la seva immutabilitat. Déu, en la filosofia de Descartes, com més generalment en les formes culturals de la nostra edat clàssica, és talment com retirat al Cel, o no és més que el suprem i inescrutable, garantia de la natura i de la ciència, del poder i la felicitat que la raó ha de conquerir i de tota la "conversa" que nosaltres pensem menar bé, que com ha dit Sant Pau, no pas *in caelis* sinó *in terra*.

D'aquí l'angoixa i la dolor d'un Pascal qui, veient aquestes coses, tenia bones raons de "no perdonar pas" Descartes.

Tan aviat com els problemes de la teologia natural no pogueren exercir un atractiu poderós sobre d'ell, decideix no consagrar més que poques hores per any a la metafísica. Però una raó més profunda ha degut intervenir ací. En cercant per tot el ràpid i el fàcil, i les claretats geomètriques, hom risca abordant tals problemes, de caure sense voler ni pensar en les ombres i les imatges de l'antropomorfisme. És a això que, en la seva ignorància, ha arribat Descartes. Però l'instint mateix de la ciència repugna a l'antropomorfisme; hom no sap quin destrec advertí secretament l'esperit de la vulgaritat on ell sofreix de llavors ençà; i les trampes a les quals s'exposa. Mes ell es deixa anar a l'antropomorfisme, però és fastigueja en la teodicea, i cerca a esquivar els problemes que ha perdut el gust de resoldre. O bé, des que pendrà consciència del caràcter antropomòrfic d'allò que atribueix a Déu, negarà l'atribut diví en lloc de reformar la concepció que ell se'n fa.

El pensament cartesià no és pas antropomòrfic en la coneixença del món, on les matemàtiques tendeixen a alliberar de tota subjecció la filosofia primera; és incurablement antropomòrfic en la coneixença de Déu. És perquè coneix Déu talment un monarca humà portat a l'absolut, que Descartes atribueix tota llei de coses al seu bon plaer; — i en Malebranche, molt poc cartesià sobre aquest punt, i on la filosofia es presenta talment una protesta explícita contra l'antropomorfisme, la glòria de Déu restarà encara com una sublimació de la glòria dels reis humans. Una imatgeria antropomòrfica és també, nosaltres ho havem vist, en la llunyania de la noció de Déu *causa sui* i de la teoria cartesiana de les veritats eternals. I admirem com l'univoc juga tantost per fer concebre malament allò que afirma, tantost per fer negar allò que hom ha mal concebut. Descartes afirma que

Déu és etern, però és un temps sense fi que ell li atribueix així. Refusa d'atribuir a Déu la nostra faisó humana de perseguir un fi, però és per negar, en darrer anàlisi, que Déu ordena a un fi les coses que ha fet, la qual cosa, tot amb tot, és propi de tot agent intelligent (2).

D'una manera general la coneixença cartesiana de les perfeccions divines procedirà d'una manera simplement geomètrica; essent Déu per definició el sobiranament perfecte, res més senzill que atribuir-li totes les coses les quals em sembla que és una perfecció de posseir-les, — sense cap elaboració crítica dels conceptes que nosaltres usem així, sense que aquesta atribució sigui, doncs, justificada ni que comporti el criteri segur (així Malebranche enriqueirà de l'estudi intel·ligible la llista de les divines excel·lències), i sense que cap solució filosòfica pugui ésser proposada a les antinòmies aparents i a les qüestions essencials qui es refereixen a la natura i a les operacions divines. No solament la teologia natural es troba allí despullada de les seves armes i empobrida fins a la misèria, sinó que Déu encara és en realitat pensat com la suma o l'integral de totes les perfeccions humanes portades talment a l'absolut; i la simplicitat divina, sobre la qual Descartes insisteix talment, no és ella per ella més que una simplicitat unívoca on ell no pot pas conèixer el fonament transcendental de les nostres distincions de raó. Ell no pot ésser altrament allà on manca una doctrina autèntica de l'analogia; en aquest punt de vista hom és obligat de dir que el cartesianisme ha estat, per semblança a la metafísica cristiana elaborada durant els segles anteriors, una de les regressions les més singulars que la història del pensament ha registrat. Les remarques de M. T. L. Pinedo troben ací una aplicació eminent: "La similitud analògica talment com la considera el filòsof... no és pas (com aquella que estudia la major part del temps el naturalista) la participació desigual a una mateixa perfecció genèrica o específica, sinó que una semblança de relacions relliga les escenes més diverses. És d'un interès capital de notar que és en mig d'aquesta graduació pseudo-analògica, que el més sovint es produeix, en teologia, de relliscar vers l'unívoc antropomòrfic. Es pren una perfecció creada, se la fa créixer indefinidament en la mateixa línia, i es diu: heu's ací la "via d'eminència", la perfecció divina és a la fi. Error total; el qual no és pas de la metafísica, sinó de la física, de la teologia quantitativa..." A causa de la seva natura essencialment analògica, no és pas en la mateixa línia (de l'analogia creada), sinó en una altra línia, la de l'acte pur, les perfeccions transcendents del qual volen passar a l'absolut. Llavors una metafísica de la realitat divina és possible.

Trad. Maria Lleó de Miquel i Macaya

(1) Fragment de l'últim llibre del profund pensador escolàstic francès, publicat no hi ha gaire, capítol IV, pàgines 226-231.

(2) S. Tomàs. Sum. Teol., I, 19, 5.

CONSELL DE BON GERMÀ

Germà: no juguis a la Loteria; la millor rifa és l'estalvi. Però si un dia tens aquesta feblesa prova-ho a l'Estant i Loteria del carrer de "Fernando", núm. 32 (ara Fivaller) i qui sap... Trobaràs també tabacs, segells, timbres de totes classes i preus — No et descuidis del bitllet de la Creu Roja i sobretot del de Nadal.

Cal unir-nos si volem vèncer

PER J. CIVERA I SORMANI

D'ençà de la implantació del nou règim, les es-
querres despleguen una gran activitat. ¿És que el
canvi de règim ha influït en la preponderància que
tenen avui els elements esquerrans en la política es-
panyola? Naturalment; però no hem de creure que
els ciutadans han canviat sobtadament d'ideologia.
Si els esquerrans donen la sensació que actualment
representen la majoria del país és perquè actuen
intensament. ¿Com volen les dretes que hom s'adoni
de la seva influència en el canvi polític, si romanen
inactives? Les poques vegades que han actuat han
estat desencertades. Creure que no ha passat res
des del 14 d'abril, és una niciesa. Si el món es re-
nova, nosaltres també ens hem de renovar. Si les
dretes s'entesten a actuar tal com actuaven dos anys
enrera, malgrat els esforços que facin per a vèncer,
seran vençudes. Si l'enemic ha modificat les seves
posicions, nosaltres també hem de modificar les
nostres. Seria incomprensible que un general, en
temps de guerra, abans de llançar-se damunt l'ene-
mic no esbrinés la seva posició i la importància de
les seves forces. Hem d'abandonar les nostres cledes
i unir-nos contra l'enemic comú.

Fins ara l'actuació de les dretes ha estat nulla.
S'aproven projectes i es promulguen lleis que fereixen
els nostres sentiments cristians; i la nostra pro-
testa és ineficaç perquè el Govern no fa altra cosa
que fer complir la Constitució. ¿Per què les dretes
van deixar aprovar, gairebé sense protesta, els arti-
cles que són contraris als principis bàsics del cris-
tianisme? Diem-ho sense eufemismes: no es varen
formular enèrgiques protestes perquè les dretes
creien que seria efímera la vida de la República.
No cal protestar, deien, perquè la Constitució si
arriba a aprovar-se no s'implantarà. Aquest ha estat
l'error cabdal de les dretes. En compte d'actuar,
s'han creuat de braços, esperant la restauració del
règim caigut. Si quan es discutia la nova Consti-
tució a les Corts Constituents, les dretes hagues-
sin sabut unir-se, deixant de banda els personalis-
mes, potser haurien estat modificats alguns arti-
cles. En aquests moments les protestes són extem-
porànies. Si la Constitució diu que els Ordes Re-
ligiosos no poden dedicar-se a l'ensenyança, al Go-
vern li serà molt fàcil cloure les portes de totes
les escoles religioses que funcionen a Espanya.
¿Per què quan es va aprovar aquesta monstruositat
les dretes espanyoles no van alçar-se, amb un gest
d'indignació, contra el sectarisme del Govern pro-
visional de la República? Tornem-ho a dir: per-
què creien que al Parlament espanyol s'estava re-
presentant una comèdia. En compte d'alçar el país
contra els enemics del catolicisme, que són els ene-
mics de Déu, van preferir posar-se llacets damunt
el pit, cantar himnes elegíacs, i fer caure unes lla-
grimetes damunt les runes de l'antic règim. Un sec-
tor de la dreta, no gaire nombrós, mentre al Par-
lament es discutien lleis transcendents, organitza-
va actes, aparentment religiosos, que tenien una
finalitat política. Volien que Déu dissolgués les
Corts Constituents, foragitant els diputats del Par-
lament, a cops de deixuplines, com els mercaders

del temple, i que un cop foragitats els digués:
"Veniu, que vosaltres sou els meus elegits." En
l'ordre espiritual, no saben el mal que fan aquests
elements. Tenen, naturalment, el dret de defensar
llurs ideals polítics, però no poden fer creure al
poble que el catolicisme és consubstancial amb deter-
minades formes de govern. La religió està per da-
munt de les lluites dels homes.

Quan es discutia al Parlament l'Estatut de Ca-
talunya, les forces parlamentàries de la dreta, ex-
ceptuant els representants de Bascònia, es varen
posar d'acord per a combatre'l. Tothom sap que va-
ren presentar centenars d'esmenes amb el deliberat
propòsit d'emprendre una campanya obstruccionista.
Per què no varen fer el mateix amb la Constitució?
Dissortadament, interessa més la política que la de-
fensa de la Religió.

A Catalunya hem d'evitar que els elements es-
querrans aconseguixin la descristianització del nos-
tre poble. Si els catòlics es donen compte de la
gravetat dels moments actuals, no es negaran a ac-
tuar intensament. Amb l'esforç de tots podem acon-
seguir que siguin respectats els nostres drets.

Més d'una vegada haureu sentit aquesta exclamació:
"Els catòlics estem dividits. No ens entenem." Això
no és cert. Aquestes afirmacions són justes en l'ordre
polític però no en l'ordre religiós. Els que diuen
que no ens entenem, és que voldrien unificar la
ideologia de tots els catòlics. Això no és ni serà
mai possible. A més a més d'ésser catòlics, podem
defensar diversos ideals polítics i, per tant, en ma-
tèria opinable mai no ens posarem d'acord. L'Es-
glésia dona una gran llibertat a l'home perquè en
l'ordre opinable segueixi el camí que més li plagi.
Els catòlics ens dividim quan alcem una bandera
política; i ens unim quan especulem damunt els prin-
cips bàsics i eterns del cristianisme.

Afortunadament no existeix cap discrepància sen-
sible en el camp catòlic. No tenim herètics ni re-
formadors. Seguim mantenint íntegres les veritats
que l'Església ha declarat de fe. ¿On existeix, doncs,
la desunió que desencoratja a tanta de gent? En
l'ordre polític. ¿És que sabríeu esmentar-me el nom
d'algun país, els catòlics del qual hagin aconseguit
una unió absoluta en matèria política? Arreu del
món hi ha catòlics que creuen en la democràcia
cristiana i catòlics que únicament tenen fe en l'efi-
càcia de les velles doctrines conservadores. No ens
fem, doncs, la il·lusió d'aconseguir que els catòlics
de la nostra terra defensin idèntics ideals polítics.
Si el que està en perill és la religió, i en matèria
de fe estem absolutament d'acord, ¿per què no ens
unim per a defensar costí el costí l'espiritualitat
cristiana? En aquests moments transcendents,
¿no podríem deixar de banda tot allò que ens pu-
gui dividir, i fer un feix ben lligat i ben estret, per
aturar l'onada materialista que es va estenent arreu
de la nostra terra? No demanem pas que els catò-
lics facin abatre les banderes polítiques. No; que
cadascú segueixi lluitant en el respectiu camp polí-
tic, però que en un moment determinat sàpiga unir-

se amb els qui lluiten alçant ben alta la bandera de Crist.

Cal fer un esforç perquè Catalunya segueixi essent profundament cristiana. Si l'autonomia que ens ha estat concedida ha de srevir per a descristianitzar el nostre poble, no ens interessa. Ens plau el reconeixement de la personalitat de la nostra terra, però volem que siguin respectats els sentiments religiosos del poble. Posarem sempre l'esperit per damunt dels interessos polítics. Els esquerrans s'han proposat materialitzar la nostra terra. En compte d'elevat el nivell intel·lectual del poble, han aconseguit la revifalla del plebeisme, que després de molt de temps de lluita, havíem aconseguit foragitar de la nostra terra.

Han foragitat el Crist de les escoles, però no aconseguiran foragitar-lo del nostre cor. El sectarisme de les esquerres topará amb el nostre entusiasme i la nostra tenacitat. Portem massa llum a dintre perquè els sectaris puguin entenebrir el nostre esperit. Si ells lluiten també lluitarem nosaltres. Ni els més gosats podran arrabassar-nos la bandera de Crist que flameja en les nostres mans.

L'art i el turisme

En el temple de la Sagrada Família

Cada dia són més nombrosos els forasters il·lustrats que visiten les obres del temple de la Sagrada Família. És cosa de veure i d'oír com l'admiren i és desfan en elogis de l'obra magna d'En Gaudí, convertida per a Barcelona i Catalunya, i àdhuc per Espanya, en una font copiosa de riquesa, tant en l'ordre econòmic, com en el religiós i cívic i que és una de les característiques de les obres de Déu, que per tots cantons reixen i es valoren.

Quan l'Albornoz digué, en un míting, a València, a principis de la xaramponada sectària, que calia destruir i esborrar d'Espanya la Religió Catòlica i totes les seves obres, de segur que no comptava amb aquesta de la Sagrada Família, com tampoc amb la de l'Escorial, posem per cas, entre cent mil casos semblants a què podríem referir-nos.

¡Com es recorda aquell temps en què solament es comptaven vuit meravelles al món (la vuitena era el Monestir de l'Escorial), i ni somniaven aleshores que en pogués florir un altra que a totes eclipsés en certa manera: la de la Sagrada Família!

Aquesta avui novena meravella va tombant majestuosa i ferma com mai la primera gran etapa del seu creixement, garantia suprema de la seva, tard o d'hora, total construcció.

El no llunyà acabament de la façana del Naixement de Crist ens suggereix una idea que creiem del cas fer pública per si es considera digna d'estudi i de plasmació: aquest pròxim fet hauria de celebrar-se amb públiques demostracions religioses, patriòtiques i artístiques, que corresponguessin degudament a la seva triple cabdal importància.

Als periodistes sols ens cal formular idees. Els plasmadors d'elles han d'ésser els caps de brot so-

cials, els homes rectors dels pobles, els grans artistes, els elements d'acció.

La Catalunya renaixent en res no podria demostrar més eloqüentment que verament reneix que en la celebració d'aquest esdeveniment religiós-artístic-nacional.

Barcelona està com lligada amb l'èxit del Temple prodigi de la Sagrada Família. El creixement d'una i altra ha d'ésser parió. La urbs que va acomplir les profecies dels seus més alts poetes, posant avui per fites del seu meravellós creixement els dos rius que en tot temps la defensaren, i per capçalera i corona seva la serralada del Tibidabo, ha de completar la seva ahir simbòlica i prompte efectiva realitat, amb la terminació del gran temple.

L'estament obrer, en la més àmplia accepció de la paraula, té particular interès en la celebració que hom proposa. És veritat que totes les edificacions de Barcelona proclamen, al llarg de la seva gloriosa història i a l'ample de totes les seves gèneres i especialment ara a la Muntanya de Montjuïc, el superior mestratge dels obrers barcelonins, però en cap temps ni lloc com en el Temple de la Sagrada Família cabalment dedicat a la santa Família obrera de Natzaret. Aquest Temple vindrà a ésser, a més de la glòria plàstica de la fe religiosa, el monument incomparable aixecat a la glòria d'aquest estament que en tot temps ha emplenat de meravelles la ciutat de Barcelona. A ell, per tant, pertoca una part principal en la susdita celebració, per deure i per dret. Obrers, benvolguts obrers, feu-vos càrrec que el Temple de la Sagrada Família, en cert sentit, és ben bé vostre; que és la glorificació del vostre treball, la vostra més alta executòria social i artística.

Algú ha insinuat la temença que l'onada devastadora de la barbàrie sectària que amenaça el món cristià, faci inútils els sacrificis i esforços prodigats en l'edificació del Temple votiu gaudinià. Cal rebutjar com una temptació demoníaca aquesta temença. No n'hi ha, de sacrificis inútils entre cristians, i menys tractant-se del culte de Déu. Però, a més, el Temple de la Sagrada Família forma part del nostre comú patrimoni, del patrimoni barceloní, del patrimoni català, del patrimoni espanyol, de l'universal patrimoni del món civilitzat.

Un dia, aquest món civilitzat, no fa pas massa d'anys, es despertà esfereït per la nova que s'havia calat foc a una torre angular del Monestir de l'Escorial. Encara recordem emocionats les hores de febrós angoixa que tot el món passà fins a asabentar-se que el foc estava dominat i salvada d'enrunament la immensa, la incomparable obra de Felip II. Els fils dels telègrafs no pararen de vibrar frenèticament durant llargues hores, com si tot hom tingués dret propi sobre l'Octava Meravella. I és que el Monestir castellà forma part de l'universal patrimoni de la civilització.

Així també el Temple votiu de la Sagrada Família ja forma part del gran patrimoni. Contra els bàrbars que hi atemptessin, formarien el front únic totes les forces vives de la civilització.

J. J. C.

Carnet setmanal

Una campanya indispensable: les subsistències. — El Govern del Sr. Azaña que es preocupa d'un enfilall de problemes gravíssims i que porten constantment la divisió entre els espanyols, entenem que es podria preocupar d'un altre problema en el qual tothom — perquè tothom és consumidor — es podria mostrar conforme: el problema de la carestia del viure.

La vida és cada dia més cara i més difícil, sobretot per a les classes populars i treballadores, és clar. Cada dia les subsistències es troben més pels nivells, augment que es va notant més a mesura que la feina fuig i es fa més difícil de trobar-ne.

Jà sabem que les solucions pragmàtiques són difícils i gens productives en aquest assumpte. Però també sabem que són molts i molts els aca-paradors, els intermediaris entre el productor i el consumidor, i que de vegades aquells són fàcilment suprimibles.

No és pas missió nostra d'orientar els governants en aquest punt. En canvi, sí que és missió nostra fer-nos ressò del rumor general de què no es pot viure.

Els socialistes i el Govern. — ¿S'avança la crisi del Govern per la sortida dels socialistes? ¿Restarà tot com fins ara a desgrat del Congrés socialista celebrat a Madrid? En el moment en què escrivim no coneixem els acords de dit Congrés; però sabem bé una cosa, i és, que el socialisme espanyol es troba profundament dividit i esquarterat i que, per tant, no ha de resistir molt temps les dificultats que el Poder porta a tota organització política.

Els socialistes poden no deixar el Govern d'una manera immediata; però els socialistes, des del punt de vista polític, porten ja la mort a dintre el seu cos de partit i no hem de tardar molt a veure com aquest senyal de mort es manifesta provocant una crisi.

Que aquesta crisi no es troba llunyana res no ho indica tant com el desfici del senyor Azaña i el dels altres partits republicans d'esquerra per la constitució d'aquest famós agrupament esquerrà, la finalitat del qual s'endevina a les clares: substituir els socialistes en el Govern i així agafar el decret de dissolució de Corts quan aquest vingui. A més, certes mesures, com la de promulgar la llei de dissolució d'Ajuntaments constituïts a base de l'article 29 de la llei electoral, no poden presuposar altra cosa que la preparació d'un d'aquells vells tinglados electorals que tant freqüents eren en l'època de la Monarquia. ¿És que ara els costums públics i polítics han de venir tan modificats que aquestes mesures pre-electorals serveixin per quelcom més que no siguin eleccions? Molt hauríem d'haver millorat en els nostres costums polítics per arribar fins a purificar els mitjans vells i rebregats i fer-ne sortir substància i orientacions noves!

No ens fem il·lusions. Els mètodes són els mateixos que en la vella política anunciaven eleccions, pròximes o remotes. I quines garanties tenim que ara aquells mateixos mitjans serveixin per una finalitat distinta?

El perill d'abstenció socialista és evident. I ben bé que el rebrà el país, car la tasca d'aquesta gent en el Poder ha portat greus conflictes fins ara a tots els estaments socials. I si els socialistes se'n van ¿no és lògic que els homes d'Esquerra republicana es preparin per a substituir-los en la seva hora en el mateix govern del país? No creiem que hi pugui haver massa dubtes respecte a aquest punt. Més aviat podem esperar que les coses es precipitin i que la sortida dels socialistes faci possible situacions, immediates o més llunyanes, que a tots ens facin concebre il·lusions, encara que només sigui per allò que el malalt s'illusiona per un senzill canvi de posició.

Les eleccions del Parlament de Catalunya. — Ens hi trobem ja a les vigílies, i no ens estranyaria que quan aquestes ratlles surtin al públic el decret convocant-les sigui una realitat.

Com es preparen aquestes eleccions? Pel costat esquerrà avui governant no es fa res per a cridar els catalans de valua al futur Parlament. Amb tot i les declaracions de Macià sobre el particular, l'Esquerra es prepara en forma que no vol deixar un bri del seu predomini en obsequi de Catalunya. En tenen l'exclusiva, i a ella sacrificaran Catalunya sencera si convé als seus egoismes polítics i fins particulars. És veritat que han renyit amb altres agrupacions polítiques esquerranes, com la de Marcellí Domingo, però no ha estat pas a base d'actituds generoses, sinó més aviat per una intensificació del seu egoisme cada dia més fort i més dalerós de seguir agavellant en forma absoluta i total el Poder.

¿I quines garanties poden oferir aquestes eleccions per a nosaltres, gent de dreta i gent, ara com ara, d'oposició a les comunitats governants? Creiem que garanties encara menors que les de les eleccions de 28 de juny de l'any passat. És veritat que l'onada de passió política sembla haver-se esvaït un xic. Però, en canvi, la mínima garantia dels Governadors Civils que llavors encara hi havia, ara no hi serà, car llavors aquestes autoritats eren encara autoritats i esguardaven a Madrid; i a Madrid, en el Ministeri de Governació, hi havia un home, Maura, a qui les qüestions interiors de Catalunya interessaven ben poc. Ara, en canvi, els Governadors ja resten sense cap autoritat; i la poca que tinguin l'han de posar a disposició de la Generalitat, i aquesta ¿qui pot dubtar que els ha d'imposar una política partidista a base de la gent que ara hi governa i mangoneja?

Dir dretes vol dir moralitat, sentit polític, consciència i responsabilitat de governant. I és tot això el que precisament no convé a la gent que ara governa. I quant a límits d'aquest poder omníde i absolut ¿qui pot pensar en posar-los en un partit el rastre del qual a l'Ajuntament de Barcelona és el que tothom pot veure i l'actuació del qual a la Generalitat és del tot desencertada i d'esquena als altíssims interessos públics de Catalunya que en aquest moment haurien ells de defensar i sostenir?

No som pessimistes, no. Però si algú ens pot donar una orientació que ens hi faci veure un xic més clar, que hauríem d'agrair-ho en nom de la nostra Catalunya, la qual, si es mostra satisfeta de les seves llibertats, no es mostra pas massa contenta de la gent que ha de manejar-les.

Mèxic i Espanya. — Aquests dies, amb motiu de la llei que s'anuncia sobre Congregacions religio-

ses, llei que vol dir tant com supressió d'elles, si no directament, almenys per fer-los la vida impossible sota diferents aspectes, s'ha plantejat novament la qüestió religiosa a Espanya.

I mentre els nostres diaris ens anaven donant les noves referents a aquest tema, que a tots ens apassiona tant, anàvem també llegint en les mateixes pàgines dels diaris les noves referents a la persecució de què l'Església és objecte a l'infortunat país de Mèxic. I consti que ens havem avergonçat. Unicament dos Estats, Espanya i Mèxic, es troben en aquesta situació avui com avui. Els altres països tenen molts problemes vius a atendre, sobretot problemes econòmics. Aquí, en canvi, sembla com si aquestes qüestions no existissin; i de problemes econòmics només es va publicant aquesta literatura tan pintoresca de Marcellí Domingo, que fa decrets com qui fa articles de diari, a base dels famosos Estatuts del vi, de l'oli, del blat, i fins potser de les mongetes i del bròquil. I mentrestant, la vida es fa un xic més difícil cada dia i l'Estat ens va obsequiant amb lleis sectàries, de persecució religiosa, amb les quals ningú no hi guanya, ni tan sols materialment.

¿Com hi pot guanyar el poble, que veu tancats molts establiments d'ensenyança gratuïta o almenys d'ensenyança ben estructurada i econòmica? ¿I com hi pot guanyar l'Estat, que ha de substituir la tasca gratuïta que avui li porten a cap moltes institucions religioses privades, estalviant-li els milions que per al seu pressupost pot representar aquesta partida, la qual, un cop suprimides aquelles institucions, ell haurà necessàriament d'atendre?

Sembla que, almenys, un elemental sentit de govern hauria d'allunyar aquests problemes — que en el fons també recauen damunt del problema econòmic — mentre duri aquesta enorme tanda d'altres problemes urgentíssims que l'Estat té per resoldre. Però, sigui pels motius que sigui, es veu que el problema religiós no té ajornament i que l'Estat cal que cada dia hi faci una mica d'entretoc. Així s'aconsegueix plantejar un conjunt de problemes nous; així es va de cara a la divisió dels ciutadans, i així es posen damunt de la taula de la discussió qüestions que han de separar-nos en dues cledes ben definides per ara i per molts anys.

Què hi farem! Se'ns parla cada dia de renovació; però aquesta no s'albira enlloc. A no ésser que per renovació s'entengui plantejar problemes la urgència dels quals ningú no veu i a no ésser que per renovació s'entengui tornar-nos tots a les tristes lluites del segle dinou, ben passades i ben mortes en tots els països civilitzats d'Europa.

És trist que en un moment com aquest no trobem altre Estat europeu, més que el nostre, que suscita aquestes qüestions; i que per a trobar quelcom semblant hàgim d'arribar a comparar-nos amb l'Estat mexicà.

Esperàvem una major alçària de conceptes, d'ideals

i de mètodes de govern en els homes que ens han estat anunciats i ens han estat presentats com a formidables i enormes estadistes.

Potser són els nostres ulls miops que no encerten a veure la realitat d'aquestes altures per cap banda. És trist, ben trist, certament, constituir en aquest moment gravíssim una excepció en els corrents públics europeus.

Però aquesta és la realitat i aquesta és la que hem de viure nosaltres. Que cadascú, com a ciutadà catòlic, compleixi amb el seu deure. I tindrem encara alguna esperança per al demà immediat.

Els Ajuntaments i l'article 29. — La destitució d'Ajuntaments constituïts a base de l'article 29 de la llei electoral — aleshores vigent i ara encara vigent — és ja un fet. Es diu que aquelles corporacions municipals així constituïdes eren un perill per a la República, i fins el mateix Ministre de Governació va manifestar a les Corts que, a base d'aquelles corporacions, ell no volia ésser sorprès per un altre 10 d'agost.

Si és així, calia dissoldre aquelles corporacions. No discutim la necessitat d'aquella dissolució, encara que podríem fer-ho a base d'arguments ben diferents dels emprats pel propi senyor Casares Quiroga.

Però si els Ajuntaments actuals haviem de desaparèixer, ¿no hauria estat una disposició ben democràtica fer que es constituïssin de nou i ràpidament a base d'elecció i sufragi universal? És clar que així semblava. Però es veu que no. Fins hi va haver diputat que va considerar el sistema d'ara com un perfeccionament del sufragi universal, que ja és dir molt!

De manera que l'article 9 de la Constitució, que declara que els Ajuntaments han de constituir-se sempre a base de sufragi universal, elegits pel poble, etcètera, ha estat desconegut... com tants altres punts de la Constitució a base de la llei de defensa de la República.

Però és cosa molt greu que aquesta llei d'ara no es basa en l'excepcional de defensa de la República, sinó que es basa únicament en llei especial i concreta, en llei ordinària que, com a tal, no podia contrariar la Constitució i menys en un punt tan fonamental com aquest de la constitució de les corporacions que haurien d'ésser populars.

És veritablement llastimós tot això. I encara que nosaltres no direm que aquesta sigui la primera rellicada dels Governos de la República — com digué el senyor Ossorio — sí que direm que en un règim democràtic i fill del sufragi aquesta és una esclavissada greu i seriosa.

I tot això, per què? Perquè no és pas cas de creure en els mots del senyor Casares quan deia que un 10 d'agost era possible a base d'Ajuntaments d'article 29. Més aviat, baixant un xic el to de les coses, és de creure en un problema de preparació electoral minsa i ben estreta de concepte.

Abans de fer les vostres INVERSIONS EN VALORS consulteu les seves garanties, característiques i perspectives

L. GOMIS
Corredor de Canvi i Borsa

Fontanella, 15 - Barcelona

SERVEI GRATUIT D'INFORMACIO SOBRE TOTA CLASSE DE VALORS

Butlletí d'ACCIÓ POPULAR

Unió de dependents d'ACCIÓ POPULAR. — Conferències. — Intercanvi amb l'Estranger

La Comissió de Cultura de la U. D. A. P., en compliment de l'acord pres en la darrera Assemblea general de l'entitat, té en estudi l'organització d'un curs de conferències a celebrar en el proper curs de 1932-33. Tan prompte com s'hagi establert el pla d'aquestes conferències en serà donat coneixement als nostres associats.

Des dels primers moments de la seva fundació la "Unió de Dependents d'ACCIÓ POPULAR", es posà en contacte amb entitats catòliques similars de l'estranger, i especialment amb la "Fédération Internationale des Syndicats Chrétiens d'Employés".

Aquest contacte amb entitats de reconeguda vàlua li ha permès poder-se documentar degudament i amb les diverses informacions rebudes i d'altres que han estat sollicitades, podrà actuar sota un caire d'internacionalisme modern, tan necessari avui a les entitats catòliques.

L'esmentada "Fédération Internationale des Syndicats Chrétiens d'Employés", que té representació en l'"Oficina Internacional del Treball" de la Societat de Nacions, ha acollit amb una viva simpatia la nostra constitució posant-se per complet a disposició nostra.

La Comissió de Propaganda

La Comissió de Propaganda ha donat també per clos el període de vacances i es disposa a continuar els seus treballs d'elaboració d'esquemes de cursets, com els publicats darrerament en aquestes pàgines.

A més, prepara una interessant Ponència per a l'Assemblea de Tarragona, la qual serà discutida en les properes sessions de la Comissió.

El Secretariat Social

Les conferències que el Secretariat Social va organitzar a l'Acadèmia de Sant Lluís d'Horta, per tal de donar a conèixer la seva obra i fundar una Mutualitat obrera d'ACCIÓ POPULAR, han suscitat en molts altres indrets el desig d'organitzar cursets semblants, que es caracteritzen per una fecunditat pràctica molt remarcable, car com a conseqüència del donat a Horta, s'han inscrit als nostres rengles bon nombre de nous afiliats.

El Secretariat procurarà complaure totes les demandes que li siguin adreçades, però per tal d'orga-

nitzar degudament la seva campanya pro organització obrera d'ACCIÓ POPULAR, prega a totes les entitats i simpatitzants que vulguin portar a terme cursets de vulgarització de la nostra obra social i d'implantació pràctica d'ella, que ho manifestin el més aviat possible a les nostres oficines, per tal de combinar dates i hores.

El Secretariat fa avinent als nostres socis que a ACCIÓ POPULAR resta oberta una subscripció per tal de contribuir a la iniciada pel benemèrit Institut Pro Obrers sense Treball, per a remeiar el flagell de l'atur forçós a casa nostra.

ACCIÓ POPULAR recomana als seus amics que vulguin aportar la seva cooperació a una obra tan meritòria.

També és objecte d'estudi per part del nostre Secretariat Social l'estructuració d'una assegurança de malaltia, per mitjà d'una extensa obra mutual catòlica. Aquest projecte, la importància del qual és notòria, i que ofereix gran interès per a les germandats catòliques ja existents, serà presentat probablement a la nostra Assemblea General.

La Comissió d'Organització

Aquesta Comissió té en estudi un pla d'actuació per tot Catalunya a fi de crear Delegacions d'ACCIÓ POPULAR allí on no n'hi ha encara i relacionar entre si les existents. També conté normes d'acció molt encertades, referents a les entitats adherides.

Igualment elabora la Comissió la seva Ponència per a l'Assemblea de Tarragona. Ambdós projectes seran sotmesos a la Junta de Govern.

Avis d'Administració

Agraïrem als nostres amics que encara no ho hagin fet, que es posin al corrent del pagament de la quota de socis d'ACCIÓ POPULAR. Poden remetre'ns l'import per segells de correu o gir.

"La Defensa"

Aquest periòdic, que fa ja XLVI anys veu la llum pública a Vilanova i Geltrú, ha estat darrerament renovat, introduint-s'hi notables reformes que donen un gran interès al seu text, amb seccions molt escaients.

En l'editorial fa avinent una vegada més la seva fermíssima adhesió a la doctrina de l'Església i ret fervorós acatament a S. S. Pius XI, al nostre Venerable Prelat i demés autoritats eclesiàstiques.

La Defensa ha prestat sempre gran atenció a les obres d'acció social catòlica en general i particularment a l'ACCIÓ POPULAR, que el compta entre els seus periòdics adherits.

Desitgem a l'estimat col·lega tota mena de prosperitats a profit dels sagrats ideals que defensa.

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferriça, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Crònica del moviment catòlic

L'Acció francesa contra Monsenyor Maglione. — L'insolent Acció francesa cerca totes les oportunitats per a ferir l'ànima bondadosa de Sa Santedat Pius XI. Darrerament s'ha inventat un afer fantàstic en el qual els representants herètics del nacionalisme francès compliquen el Nunci del Papa a París.

Com és sabut, Monsenyor Maglione, durant la guerra, era legat apostòlic a Suïssa i vivia en el petit i idíl·lic palau de la Schänzlistrasse de Berna, a l'altra banda del Reuss.

Durant la guerra, segons l'Acció francesa, Monsenyor Maglione feia l'espionatge a favor dels imperis centrals i era un traïdor a la causa francesa. Aquesta mentida absurda ha estat rebatuda per tot l'episcopat francès. El cardenal Verdier, arquebisbe de París, ha escrit una carta de desgreuge al Papa en nom dels cardenals francesos i en nom de tot l'episcopat de França i el mateix Herriot, president del Consell de ministres de França, home gens sospitós, acaba de declarar a Monsenyor Lavive, de la Nunciatura de París, que presenti al senyor Nunci l'expressió del seu gran apreci i de la seva total confiança des del dia en què el Govern francès li va atorgar la seva conformitat amb un perfecte coneixement de causa.

Recrudescència de la persecució religiosa mexicana. — Monsenyor Leopold Ruiz i Flore, arquebisbe de Morelia, delegat apostòlic de la Santa Seu a Mèxic, acaba d'ésser expulsat d'aquest país i conduït en un tren especial, custodiat per la policia cap als Estats Units. L'actitud presa aquí contra el cardenal Segura té imitadors. Monsenyor Ruiz havia fet una declaració en la qual defensava l'última encíclica del Papa *Acerba*, sobre la situació religiosa desoladora de Mèxic i en ella negava que el Papa incités la clerecia a fer resistència al Govern, cosa totalment certa. La veritat, però, no plau als sectaris.

Quan l'ambaixador mexicà de Roma declara a la premsa que a Mèxic ni la religió ni les creences són perseguides, s'equivoca totalment si pensa que el món civilitzat acceptarà la seva declaració. Hom sap el cas que se'n pot fer, com de ço que diuen les agències de la premsa mexicana quan ressenyen aquests fets. És la persecució clara i neta com la de la Unió de les repúbliques soviètiques de Rússia... i d'altres indrets.

El Graal i les Religioses de Natzaret. — L'any 1921 el P. Ginneken, S. J., fundava a Holanda la Congregació de les "Religioses de Natzaret". Aquestes religioses, que tenen els tres vots d'obediència, castedat i pobresa, es dediquen a l'Acció catòlica en el camp obrer femení. Per tal d'ésser rebudes sense prejudicis no vesteixen cap roba característica de la congregació. Van per les fàbriques i recullen les noies obreres d'entre 15 i 25 anys i les inscriuen en el Graal. El Graal és una espècie de congregació de noies amb tres graus diferents. Formen part de la primera secció les aspirants que tenen una bona formació catòlica, però no se'ls exigeix cap sacrifici. Del segon grau formen part aquelles poques noies que tenen vertader esperit de sacrifici. Les que segueixen el misteri de la creu, aquelles que mostren

un vertader esperit de sacrifici ofert amb la major alegria. La seva insígnia és un petit calze amb una creu al damunt. Les noies que formen part del tercer grau són les que demostren un gran esperit de sacrifici, que practiquen diàriament un quart d'hora d'oració i combreguen cinc vegades cada setmana. El Graal ja és el símbol de l'Eucaristia. Aquesta organització de noies fa el seu proselitisme representant peces teatrals i donant concerts. Darrerament a Holanda 10.000 noies del Graal varen organitzar una gran manifestació de joventut femenina en un estadi curull d'espectadors. Aquestes religioses, lloades per la premsa anglesa i alemanya per la seva modernitat d'acció, compten amb 23 cases a la diòcesi d'Haarlem i, aquests dies, acaben d'establir-se, a petició del bisbe de Berlín, en un dels punts més cèntrics de la capital del Reich.

Senyals de la reconciliació vaticano-feixista. — Darrerament el Papa ha rebut en audiència els sacerdots encarregats de l'ensenyança religiosa en l'"Opera Nazionale Balilla", que és l'organització militar de les joventuts feixistes. Com és sabut, el conflicte greu que sorgia entre l'Església i el feixisme era degut a les exigències d'aquest a incorporar els grups de les joventuts catòliques a les organitzacions de la Balilla, tota vegada que creia que els grups de joventuts de l'Acció catòlica li feien la competència. Després va venir l'articulació: s'han nomenat, per part de l'Església, sacerdots que vetllen per la formació religiosa de la Balilla. En l'audiència atorgada el Papa s'informà de la formació religiosa floreixent d'aquestes organitzacions de joventuts i insistí que de la formació religiosa de la joventut actual depèn la sort de l'esdevenidor.

Acció Catòlica a Holanda. — Durant el darrer mes d'agost les Congregacions marianes holandeses varen celebrar una extensa assemblea a Niemega, en la qual varen participar l'episcopat, ministres catòlics del Govern i gran nombre d'associacions. Simultàniament els elements dirigents del moviment social-catòlic holandès varen celebrar a Rolduc una setmana d'estudis. El tema era: "El catolicisme i la crisi econòmica mundial per a la conjura de la qual l'arma més poderosa és la lluita contra l'individualisme." Cal també desplegar l'apostolat social la missió del qual ha d'ésser la creació de cèl·lules catòliques en totes les organitzacions i en totes les fàbriques.

MASSÉ

La millor Escola per a

IDIOMES

L'Escola més pràctica per a

COMERÇ

Rambla dels Estudis, 14
i Canuda, 2. - Tel. 18162

Comptabilitat
Taqui-mecanografia
Cultura general

Biblioteca Teatral de les Escoles Catòliques

S'HA POSAT JA
A LA VENDA

La Rosa beneïda

Drama de costums muntanyencs
en tres actes i en prosa, escrit
per

Mn. Joan Puntí Collell, Prev.

Emoció intensa. Belles escenes
de les nostres tradicions religio-
ses populars. De gran simpli-
citat escenogràfica. Èxit segur.

3 Pessetes

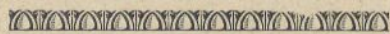
Foment de Pietat...

*...recorda als seus amics que
té a llur disposició paper
epistolar, de bona qualitat,
amb magnífic dibuix al boix,
representant diversos passat-
ges evangèlics, a la seva part
superior i que amb tot i això
només val 0,75 ptes. 25 fulls
i 2,50 ptes. 100 fulls.*

*Si escriviu les vostres lletres
amb aquest paper demos-
trareu bon gust.*

**Cent fulls
2,50 ptes.**

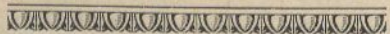
**Subscripció a publicacions
foranes. Adquisició de llibres
editats a l'estranger**

Si voleu adquirir llibres editats
a l'estranger, o bé subscriure-us
o renovar la subscripció a publi-
cacions foranes, aprofiteu-vos
dels serveis que us ofereix l'ad-
ministració del

FOMENT DE PIETAT
Editorial **BALMES, S. A.**

Aquest servei compta amb el
concurs de llibreters i editors ca-
tòlics establerts a França, Itàlia,
Bèlgica, Alemanya, Anglaterra,
etcètera, ço que li permet oferir-
vos les màximes garanties i apre-
ciables avantatges econòmics.

FOMENT DE PIETAT

Calendaris-Bloc 1933

**Calendari del Sagrat
Cor de Jesús**

Calendari Bloc-Català

Acudits - Bon humor - Història
Litúrgia - Aforisme diari

0,50 Ptes.

GALETES BIRBA

la marca que s'imposa
per la seva gran qualitat

LÀMPARES I METALLISTERIA
INSTAL·LACIONS I REPARACIONS

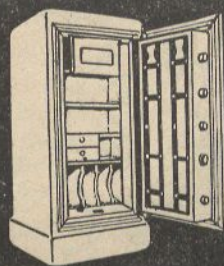
SALVADOR COROMINA

Aigua - Sanejament - Comptadors d'aigua
(abonaments per a conservació i lectura) - Electricitat - Gas

Plaça de Catalunya, 4

BARCELONA

Telèfon 15794

ARCAS "SOLER"

INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES ALSOPLETE

ALDANA 3 Y 5. BARCELONA TELÉFONO 31853

MADRID CABALLERO DE GRACIA 7 Y 9 TELÉFONO 16119

Ultra

SIMPLEX

ASPIRADOR
PARA EL
POLVO

EL MAS ECONOMICO

CASA ROSICH

RDA. S. PEDRO, 7

PUERTA DEL ANGEL, 25

TAPINERIA, 33

TELEFONOS:

19923 y
19613

Demostraciones gratis a domicilio

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA I TAPISSER
DECORADOR

MOBLES I OBJECTES
D'ART I DE FANTASIA

AGENCIAMENT D'INTERIORS
MODERNS I D'ESTIL

ESTUDI, TALLERS I EXPOSICIÓ:

PASSEIG DE GRÀCIA, 36

TELÈFON 16825

B A R C E L O N A

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 -- Apartat 782

Comerç : Idiomes : Taquí-Mecanografia

Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

L'Acadèmia Cots col·loca oportunament els seus alumnes dignes i capacitats.

COTS

ATENES A. G. — Provença, 157; Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA